

[Ragnhild Andersen.]

man har givet befolkningen løfte om at ville gennemføre i denne vinter. Sådan ligger landet med hensyn til kommissionens møder. Det er ikke til at undre sig over, at sekretariatet nu ønsker en ende på det, og kan de ikke få en ende med resultat, så hellere en ende end en forskrækkelse uden ende. Ikke sandt, højtærede socialminister, De vil nødigt have forskrækkelsen, men enden har De ikke fået endnu.

Forsikringskommissionen har udsendt et forslag til afgivelse af betænkning, og det indeholder alle de forskellige ting, der har været forhandlet om nu i årevis, plus en lang kæde af mindretalsforslag, hvorimellem også mit parti har stillet sit forslag, men der indeholdes intet om det forhandlingsgrundlag, som vi har diskuteret.

Jeg ved ikke, om det af partierne er ønsket taget af bordet — det kan man naturligvis godt få at vide, når man kommer til folkeforsikringskommissionens møde — men der foregår jo i hvert tilfælde ikke for tiden forhandlinger om det forligsgrundlag, der er udarbejdet på opfordring af et flertal af partierne. Det er sandheden, højtærede socialminister. Ja, den er ilde hørt; det ved jeg godt; men sådan forholder det sig, og det skal de gamle vide, og det skal befolkningen vide. Derfor kan snakken heller ikke længere pågå om, hvad de forskellige partier vil, nu må der realiteter frem her i folketetinget.

Mit parti har lagt et forslag på bordet. Det er et godt forslag (*Muntherhed*) og vi er villige til at forhandle derom. Det vil, som jeg allerede har sagt, betyde, at rentemodtagerne, når de bliver gamle og ikke har sikkerhed for deres alderdom, i hvert tilfælde kan få to trediedele af gennemsnitsindtægten for forsørgere. Den ærede presse, der sidder deroppe i logen og munter sig, ville måske have glæde af at fortælle rentemodtagerne, hvordan deres kår vil blive forbedret ifølge dette lovforslag. De, der har deres på det tørre og er sikret en pension, tjenestemandspension eller privat pension, kan jo glæde med tørre tårer over, at folkepensioneringen ikke er blevet gennemført, men rentemodtagerne kan det ikke. Vort forslag er et rimeligt forslag, og det vil forbedre rentemodtagernes kår ganske betydeligt. Det betyder opfyldelsen

af et løfte, som ikke alene vi, men alle partierne har givet befolkningen, og jeg opfordrer derfor til en positiv forhandling derom og til, at man undlader at sabotere behandlingen af et for befolkningen så nødvendigt lovforslag, således som meget tyder på at man forbereder sig til i dag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Kaj Andresen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ragnhild Andersen): Efter den behandling ved jeg minsandten ikke, hvor megen gavn det kan have, at forslaget sendes i et udvalg, hvor det bare skal druknes. Det skal rentemodtagerne dog have at vide, at det er en skammelig formalitet, hvis man vil have dette forslag i et udvalg, efter at ingen ordførere har udtalt sig om det. Jeg skal nok stemme for udvalget, men rentemodtagerne skal mærke sig, hvad det er for sabotage, der her foregår.

Hermed sluttede forhandlingen om udvalgs nedsættelse.

Kaj Andresens forslag om at henvise lovforslaget til et udvalg på 17 medlemmer vedtoges uden afstemning.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i lov om almindelig arbejderbeskyttelse. [Af Ragnhild Andersen m. fl.]

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 1667; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3148).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Socialministeren (Strøm): Som det vil være det høje ting bekendt, er arbejderbeskyttelsesloven af 11. juni 1954 resultatet af et kompromis, som efter flere års udvalgsarbejde blev opnået mellem de partier, der var repræsenteret i det nedsatte folke-